

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:o 12.

Den 20 Mars 1927.

55:e årg.

Barnets gyllene krona.

Av OSCAR MANNSTRÖM.

När barnet slumrar i vaggan i ro
Och rosorna blomma på kinden
Och mor håller vakt om dess hägnade ro
Och sjunger små visor i vinden,
Små visor om raraste gula gullband,
Som gossen skall hålla som tömmar i hand.
Då svävar en gyllene krona
I rummet, där visorna tona.

Men blekna små kinder i brist på bröd
Och tystnar den glada sången,
Och rodnar blicken i feberglöd,
Tar mörker den lilla fången,
Och spinna förförelsens konster sitt garn
Kring själ, som var ämnad till ljusets barn,
Då dalar dess gyllene krona,
Och glansen börjar förtona.

När hoppfulla drömmar som blänkande bin,
En moder leka i hågen,
Så klara som skinande, skimrande vin,
Så röda som vallmo i rågen,
När bönerna stiga så varmt mot sky
Som valborgsmässobål över vårig by,
Då svävar en gyllene krona
I rymden, där bönerna tona.

Men ve den hand, som förförelse spann
Kring de små, och dem arvet berövar,
Ovanskliga arvet, som Mästaren vann,
Och barnens änglar bedrövar!
Och ve den hand, som sluter sig till,
Det öga, som nöden ej varsna vill,
De röva från barnet dess krona;
Tungt är att den synden försona.

När gossen leker och växer sig stark
Och ögonen tindra som stjärnor
Och flickorna blomstra som liljor i mark,
— Gud signe de sjungande tärnor! —
När renhet och godhet bekransa den stråt,
Där glada de vandra sin väg framåt.
Då skiner där kronor klara
Alltöver den unga skara.

Och säll är den hand, som lossar de band,
Som fjättra vid sorgens källa!
Ja, säll den själ, som de små vill väl
Och strävar i solen dem ställa!
Ty allt, som göres i kärlek ren,
Det fäster ett blad och en ädelsten
I livets gyllene krona
Därovan, där eviga hymnerna tona.

Gåslisa.

Inte vet jag, om den lilla rara flickan, som vi se på bilden, verkligen hette Gåslisa. Men även om så inte var förhållandet, kan man mycket väl kalla henne så.

Ja, Gåslisa är ute i det vårliga solskenet och gläds åt allt, som hon ser och kan nå. Hon ler som blott ett lyckligt och glatt barn kan le, och hon möter med förtroende allt. Till och med gåsen tycktes taga intryck av hennes solskensleende.

Är det solsken — min unge vän, är det solsken också hos dig? Mesta och ljuvligaste solsken få vi genom att Jesu kärlek bor i vårt hjärta. Då bli vi riktigt lyckliga.

Tag en gosse eller flicka med dig till söndagsskolan.

Huru gör du?

En norsk prästman i Bergenstrakten berättar, hur han en gång för länge sedan lade märke till, att en gammal man kom roende tidigt på morgonen dag efter dag från en stor engelsk ångare, som låg ankrad ute i viken. Han lade märke till, att mannen varje gång gick upp till kyrkan och uppehöll sig där en stund. Prästen gick fram och presenterade sig och fick veta att mannen var — William Gladstone. I den tidiga morgonstunden begav sig en av Europas ledande statsmän från sin stora, praktfulla ångare, som bar honom världen runt på hans rekreationsresa på Englands bekostnad, alldeles som en furste, in i den avlägsna norska landskyrkan för att förrätta sin morgonbön.

Om greve Arvid Bernhard Horn, den ryktbare svenske statsmannen, berättas i en tysk tidning följande vackra drag.

En gång under en vistelse i Tyskland var han bjuden till aftonmåltid hos en prins, som för någon sin angelägenhet ville vinna hans bevägenhet och bistånd. Måltiden var utsökt i sitt slag, härlig taffelmusik förhöjde dess behag, och prinsen uppbjöd hela sin förmåga av förekommande artighet för att behaga den svenske greven. Denne syntes emellertid bliva orolig, liksom saknade han något, och när det led på tiden frågade han slutligen: »När hålles här aftonbön?

Greve Horns fråga bragte prinsen i förlägenhet, ty husandakt brukade ej hållas i dennes hem, ehuru både han och hans gemål ville vara hållna som allvarliga kristna. Men efter den dagen började prinsen att både morgon och afton samla sitt husfolk, läsa i bibeln och därvid bedja med egna ord.

Esters prövning.

Ester Lund var tolv år. Hon bodde med sin mor i en liten vindskammare högt uppe under takåsen av ett stort stenhus i en avlägsen del av Helsingfors i Finland.

Fru Lund var mycket fattig och livnärde sig och sin dotter med att sy enklare linnesöm och med att passa upp en äldre fru,

som bodde långt ifrån deras hem i en annan del av staden.

Men oaktat deras stora fattigdom voro dock Ester och hennes mamma mycket lyckliga, ty fru Lund hade sin högsta glädje i Gud och hade även lärt sin lilla dotter att söka sin tillflykt hos honom. — Och det veta vi ju, att den som tror på Gud kan vara trygg, vad helst må hända.

Men en dag såg det ut, som om Ester helt och hållet glömt bort att lita på Gud, och därför var hon alldeles förgråten och såg förfärligt bedrövad ut, då hon vandrade till skolan tillsammans med sin bästa vän, Lina, som var hennes klasskamrat och satt bredvid henne i skolan.

»Nå men Ester då», utropade Lina, då hon fick se sin vän. »Vad i all världen fattas dig; du ser så rysligt bedrövad ut?»

Esters ögon fylldes åter av tårar. »Jo, vet du, jag är så förfärligt olycklig, sade hon. »Du vet, att mammas ben länge ha värkt, och att hon varit så trött. — I går var det så svårt, att hon måste gå till en läkare, och vet du, han sade, att om mamma ej är alldeles stilla några månader, så kan hon bli lam. Är det ej förfärligt! — Och det värsta är, att mamma nu inte kan gå till gamla fru Bom, utan skulle i dag fråga, om hon ville nöja sig med mig, så att vi kunde få hålla den förtjänsten. Men då måste jag sluta skolan och får icke mera se vår kära lärarinna, och icke får jag vara med om examen heller.» — Och nu grät Ester riktigt våldsamt.

Lina, som själv fått tårarna i ögonen och även var bedrövad över att mista sin kära skolkamrat, sökte att på allt sätt trösta Ester under deras fortsatta vandring till skolan.

Under timmarna såg lärarinnan flera gånger forskande på Ester. — Hon märkte, att det var något som tryckte den eljest så glada och uppmärksamma eleven.

Då lektionerna för dagen voro slut, bad lärarinnan Ester dröja kvar. — »Jag ville gärna tala med dig, innan du går», sade hon.

När de kommit in i lärarinnans rum, drog denna Ester till sig och sade: »Nu måste jag få veta, vad det är, som så bedrövar dig, att du inte alls är dig lik, min kära Ester».

Ester brast ut i gråt och berättade om sin sorg.

»Håller du mycket av din mamma?» sade lärarinnan, då Ester slutat sin berättelse.

»Jo, jo!» svarade Ester.

»Så», sade lärarinnan mildt. »Jag trodde redan, att du mera sörjer över att ej få gå i skolan än över din stackars sjuka mamma».

Ester kände, att lärarinnan hade rätt, men hon svarade ingenting.

»Har du någon gång varit sjuk?» frågade lärarinnan åter.

»Jo», sade Ester förvånad. »Jag hade för några år sedan skarlakansfeber.»

»Vem skötte dig då?»

»Mamma — och hon var så snäll — så snäll — och så orolig över att det skulle bli något svårt efter.»

»Din mamma gick väl ändå i kyrkan och på bibelförklaring, dit jag vet att hon så gärna går, och lämnade dig ensam hemma?»

»Nej, nej», sade Ester, som nu förstod lärarinnan, »hon lämnade allt vad hon tyckte om för min skull!»

»Nå», sade lärarinnan småleende, »nu är jag säker om att hennes Ester också förstår vad hon har att göra och inte gråter och gör livet tungt för sin mor, som ju ändå har så svårt förut med sin värk och sina bekymmer. — Glöm ej, lilla Ester, att din Gud ser till dig, och att han nog förstår, vad du behöver och att med allt vad han än må sända dig, så åsyftar han därmed ditt sanna bästa.»

Stora syster med kaninerna.

Ester såg tacksamt på lärarinnan.

»Jag vill försöka», sade hon sakta.»

»Gör det, min vän», sade lärarinnan och strök vänligt hennes kind. — »Vi skola sedan se till, att du får taga igen det du nu försummar. — Adjö, min kära Ester — kom, då du hinner, ibland och hälsa på mig, så få vi vidare talas vid.»

Emellertid satt fru Lund ganska bedrövad därhemma. Hon led av den svåra värken — och även över att hennes kära Ester nu finge så stora bördor att bära. Den gamla fru Bom var villig att låta Ester betjäna sig, men hon var mycket fordrande av sig, så Esters tålmod mängen gång skulle bli satt på ett hårt prov. — »Stackars Ester», suckade modern, »jag kan ej undra över att hon var så bedrövad i morse — hon går ju så gärna i skolan.»

I detsamma kom Ester hem. Men nu var det en annan Ester än den som hade gått så bedrövad hemifrån.

Hon såg så glad och vänlig ut, och sedan hon lagt undan sina saker, skyndade hon att omfamna och smeka den bleka modern.

»God middag, lilla mamma», sade hon glatt, »hur är det nu med dig?»

»Jo, tack, min flicka, men hur är det med dig?» sade modern och strök med handen över Esters hår.

»Jo, vet mamma. nu är jag så glad och nöjd igen — och du skall få se, att jag skall göra allt så bra, som jag bara kan, så du behöver inte alls vara orolig över det — bara den stygga värken ville gå sin väg.»

»Men det var själviskt och dumt av mig att göra dig så bedrövad i morse», tillade hon sakta, »förlåt, älskade mammal!»

Modern tryckte Ester till sig. — »Vi få dagligen be Gud om hjälp och tålmod, mitt barn, så går nog en dag i sänder», sade hon förtröstansfullt.

Och nu börjades en riktig arbetstid för liten Ester! Alla morgnar, sedan hon bäddat och städad därhemma samt hämtat mjölk och vad de behövde för dagen från en liten matvarubutik, gick Ester den långa vägen till fru Bom, som höll henne i träget arbete ända till middagen. Men sedan hon i en portör burit hem middagen till den gamla, fick hon för den dagen gå hem.

Ester skyndade sig det fortaste hon kunde att komma hem, ty hon tyckte så synd om sin stackars mamma, som satt där ensam, utan hjälp. Och då hennes väg gick över

torget, hände det någon gång, att Ester slog sig lös och köpte åt modern en liten, enkel blombukett.

Modern hade vanligtvis deras enkla måltid färdig, och så sutto de båda och talade om sina upplevelser, medan de åto. Ester visade sig alltid nöjd och glad och talade aldrig om huru trött hon stundom var, i synnerhet de dagar fru Bom haft många ärenden att uträtta.

På eftermiddagen, då modern satt med sitt syarbete, tog Ester fram sina skolböcker och läste högt för modern. Och när de sedan talade om det lästa, blev allt mera klart och levande för Ester, synnerligast bibliska historien och världshistorien.

På aftonen kom vanligen Lina och hämtade Ester ut att leka på gården en stund, och då berättade hon om skolan och om läxorna, så att Ester kunde följa med läsningen hemma.

Examensdagen på eftermiddagen voro Ester och Lina bjudna till lärarinnan på kaffe. Lärarinnan gav åt Ester en god berättelsebok. — »Det är din premie», sade hon. »Jag hoppas, att du och din mamma få mycken trevnad av den.»

Sedan talade lärarinnan länge med Ester och bad henne vara nöjd och glad och icke förtröttas. — »Jag reser nu ut till landet», sade hon, »men om din mamma blir bra under slutet av sommaren, så bjuder jag dig på några veckor till mig. — Vad säger du om det?»

(Forts)

Söndagsskolan.

Texten för söndagen den 27 mars.

Jesus såsom domare.

Matt. 25: 31—46.

Tänkespråk: Och han har givit honom makt att hålla dom, eftersom han är Människoson. Joh. 5: 27.

Hemläsning enligt Svenska Bibeläsningsföreningens textlista:

Måndag: Ps. 7: 1—10.
Tisdag: Ps. 7: 11—18.
Onsdag: 2 Tim. 4: 1—5.
Torsdag: Mal. 3: 13—18.
Fredag: Apg. 10: 36—43.
Lördag: 2 Kor. 5: 1—10.
Söndag: Matt. 25: 31—46.

Svenska Tryckeriaktiebolaget, Stockholm 1927

